

Cum a venit la Isus cineva fără picioare

Ea nu avea picioare. Aceasta o știa oricine căruia ea îi povestea radiind de fericire, ce făcuse pentru ea Isus, marele Mântuitor al păcătoșilor. Odată se aruncase în fața unui tren, pentru că voia să-și arunce viața, care nu mai avea nicio valoare pentru ea, ca pe o haină uzată. Vina pentru nenorocirea acestei sărmâne creaturi o purta păcatul care locuiește în orice inimă omenească. Fusesse vechea poveste, așa cum se petrece ea mereu într-o lume în care este stăpân satan, „mincinosul” și „ucigașul de la început”. Un bărbat tânăr, care promisese s-o ia în căsătorie, o alungase cu mână brutală, după ce îi cheltuisese tot ce economisise. În necazul și în disperarea ei, ea făcuse pasul îngrozitor. Dar Dumnezeu, în harul Său, îi zădărniciise planul păcătos. Viața ei a fost păstrată. Când după o narcoză grea s-a trezit în spital și a fost în stare să-și amintească cele petrecute, a scos un strigăt cum poate să scoată numai un om în cea mai adâncă, cea mai lăuntrică suferință. Strigătul îngrozitor, care a răsunat în salon și pe coridoare, i-a făcut pe bolnavi să sară îngroziți din paturile lor.

De când sărmana femeie știa că îi fuseseră amputate picioarele, plângea și jelea neîntrerupt. Strigătul ei tânguitor le-a devenit în curând atât de insuportabil celorlalți bolnavi, încât a trebuit să fie îndepărtată din salon și culcată într-o cameră separată. Aici a fost îngrijită cu dragoste înduioșătoare de către o soră care Îl cunoștea pe Domnul Isus ca Mântuitor al ei și a cărei dorință era să-I slujească. Ea dorea să facă pentru bolnava vrednică de milă tot ce îi stătea în putere, ca s-o ducă la Isus. Ea voia să facă aceasta ca acei bărbați din Luca 5, care, biruind toate greutățile și obstacolele, l-au dus pe un paralizat la Isus, prin acoperiș.

Mult timp, sora n-a găsit nicio ocazie să vorbească vreun cuvânt cu bolnava, deoarece aceasta respingea orice apropiere. Dar sora Johanna a putut să aștepte. Ea îngrijea, tăcută și conștiincioasă, acest trup maltratat, așteptând răbdătoare ziua în care putea să slujească sufletul, care se găsea într-o stare încă mult mai tristă.

Și ziua aceasta a venit. În acea seară, când sora Johanna pregătise totul pentru noapte, bolnava s-a plâns:

„Ah, soră, de ce n-am murit pe șinele de cale ferată? De ce a trebuit să mă întorc în viața aceasta? Acum nu mai pot să merg unde vreau. Sunt o schiloadă pentru totdeauna!”

Sora a mângâiat blând mâna bolnavei, ca o mamă afectuoasă.

„Unde mergeați de obicei, pe când mai aveți picioarele dumneavoastră?”

„Dimineața mergeam la muncă, iar seara venea logodnicul meu și mă lua.”

„Și apoi unde mergeați împreună?”, a continuat glasul liniștit, blând.

„La dans”, a fost răspunsul, „odată încolo, odată încoace.”

„Și dacă ați mai avea acum picioare?”

Lacrimile au sugrumat glasul bolnavei când a răspuns:

„Eu - n-am știut - - aș fi dat o întrebuintare mai bună picioarelor mele - - dar nu mai pot să merg - - niciodată, niciodată!”

„Un drum tot mai puteți să faceți, și anume drumul cel mai bun și mai minunat, un drum pe care n-ați fi mers probabil niciodată cu picioare sănătoase.”

„La ce fel de drum vă referiți?”, s-a informat bolnava.

Atunci, sora Johanna i-a povestit pacientei sale, care asculta liniștită, minunata întâmplare despre vindecarea unui paralizat, care a fost adus la Isus pe un pat, prin acoperiș, de către patru bărbați, și inima acestuia s-a umplut de pace și bucurie când Mântuitorul i-a spus: «Iertate-ți sunt păcatele tale».

Bolnava n-a răspuns nimic. Dar în noaptea aceasta n-a putut să doarmă. Gândurile ei erau continuu preocupate cu drumul pe care poate merge și un paralizat, un om fără picioare. Sora Johanna îi povestea mereu despre Mântuitorul, despre minunatul Salvator, Isus Hristos, care a venit ca să-i mântuiască pe păcătoși. Și într-o zi au ieșit de pe buzele sărmanei fete cuvintele bâlbâite:

„O, Doamne, îndură-Te de mine, păătoasa!”

Iar Domnul i-a răspuns și ei:

„Copilă, iertate sunt păcatele tale.”

Începând din ziua aceasta a mers mereu pe calea pe care Domnul Isus, acum Mântuitorul ei, i-o deschisese prin moartea Sa jertfitoare - calea spre casa Tatălui, a lui Dumnezeu.

„Este cea mai frumoasă cale”, așa mărturisea ea după câteva luni, „pe care am mers vreodată. Și niciodată n-am obosit pe această cale.”

Mulțor oameni care o vizitau, ea le povestea cum a ajuns la Isus fără picioare. Și mulți dintre cei care auzeau această mărturie din gura ei și care vedeau fericirea și bucuria ei, „au fost cuprinși de uimire și Îl glorificau pe Dumnezeu” [Luca 5.26]. Astfel a putut ea să devină pentru mulți un îndrumător spre Isus.

Titlul original: „Wie jemand ohne Füße zu Jesu kam”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 23-26.